

Sfintele Locuri

Regiunea Palestinei, de cele două laturi ale râului Iordan, și Peninsula Sinai sunt, pentru lumea creștină, *Sfintele Locuri*, locuri unde au avut loc toate evenimentele religioase și istorice din Vechiul și Noul Testament. Aici s-a petrecut întruparea Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu și s-a constituit cea dintâi Biserică. În acest spațiu s-a dezvoltat religia iudaică și aici a fost propovăduit pentru prima oară și a fost întemeiat Creștinismul. De asemenea, aici au trăit și și-au desfășurat activitatea prooroci, patriarhi și împărați trimiși de Dumnezeu.

Aceste evenimente care țin de Teofanie (arătarea lui Dumnezeu), după cum sunt descrise în Sfânta Scriptură, sunt legate de unele spații geografice, de numele reale ale unor așezări, râuri, munți, câmpii, văi, precum și de regiuni deosebit de importante. S-a dovedit din punct de vedere istoric că, în primele secole ale existenței sale, creștinismul a depus mari eforturi pentru a supraviețui. Marea schimbare a survenit la începutul secolului IV odată cu biruința Creștinismului și recunoașterea sa definitivă ca unica religie oficială a Imperiului Bizantin nou înființat și a Curții imperiale.

Atunci întreaga Palestină a fost declarată oficial „Pământul Sfânt” și însuși Marele Împărat Constantin, prin ordinul său, a pus la dispoziție mijloacele și veniturile necesare pentru construirea primelor biserici impunătoare de la Sfintele Locuri, precum Golgota, Mormântul lui Hristos, locul Înălțării de pe Muntele Eleon, Peștera Nașterii din Betleem, așezarea Mamvri din Hebron. Venirea Sfintei Elena, mama Marelui Constantin, în Țara Sfântă și ridicarea acestor prime biserici creștine au deschis drumul către recunoașterea și identificarea multor altor locuri legate într-un fel sau altul de evenimentele din Sfânta Scriptură.

În secolele IV, V și VI împărații Bizanțului, patriarhi și episcopi, simpli monahi și credincioși pelerini au început să vină în număr mare în Palestina ca să viziteze și să se închine locurilor pe care a pășit Dumnezeu. Scopul lor era să viziteze toate locurile legate de

evenimentele religioase, mormintele proorocilor și ale împăraților din Vechiul Testament, satele pe unde au trecut Hristos și ucenicii Lui. Pe aceste locuri au fost zidite biserici și mănăstiri și numaidecât s-au transformat în locuri de pelerinaj.

În vremea stăpânirii bizantine (325-640) întreaga țară s-a umplut de biserici și lăcașuri de închinare. Incursiunile perșilor însă au dus la distrugerea și pustiirea celor mai multe mănăstiri, iar bisericile și lăcașurile de închinare au fost arse. Cucerirea arabă, care a survenit la puțin ani după năvala perșilor, a agravat situația și mai mult. Numărul creștinilor din Palestina a scăzut simțitor și monahismul din pustie a dispărut, cu excepția câtorva mănăstiri care, în ciuda dificultăților, și-au continuat istoria.

Către sfârșitul secolului X, doar câteva locuri de închinare, cele mai însemnate, mai rămăseseră în mâinile creștinilor neatinse și vii. Intervenția practică și hotărâtoare a împăraților bizantini, precum și prezența stăruitoare a monahilor, eroi ai Ortodoxiei, au contribuit la menținerea caracterului creștin și sfânt al acestor locuri. Cuceririle cruciaților și redobândirea Palestinei de către creștini au îmbunătățit pentru o vreme situația.

Cei 700 de ani care au urmat după retragerea cruciaților și până la mijlocul secolului XVIII, sunt considerați ca cei mai grei și mai întunecați din istoria Locurilor Sfinte. Mamelucii și, mai târziu, turcii otomanii, au profitat de situație și au transformat Locurile Sfinte în obiect de negoț la care aveau acces cei care dădeau cei mai mulți bani. Această situație nefericită a continuat până la mijlocul secolului XIX. În 1857 a fost semnat vestitul „Tratat cu privire la locurile de închinare”. Acest acord delimitează puterea și drepturile fiecărei confesiuni, reglementând relațiile dintre ele. Astăzi Sfintele Lăcașuri de închinare sunt centre ale înțelegerii și ale dragostei creștine reciproce.